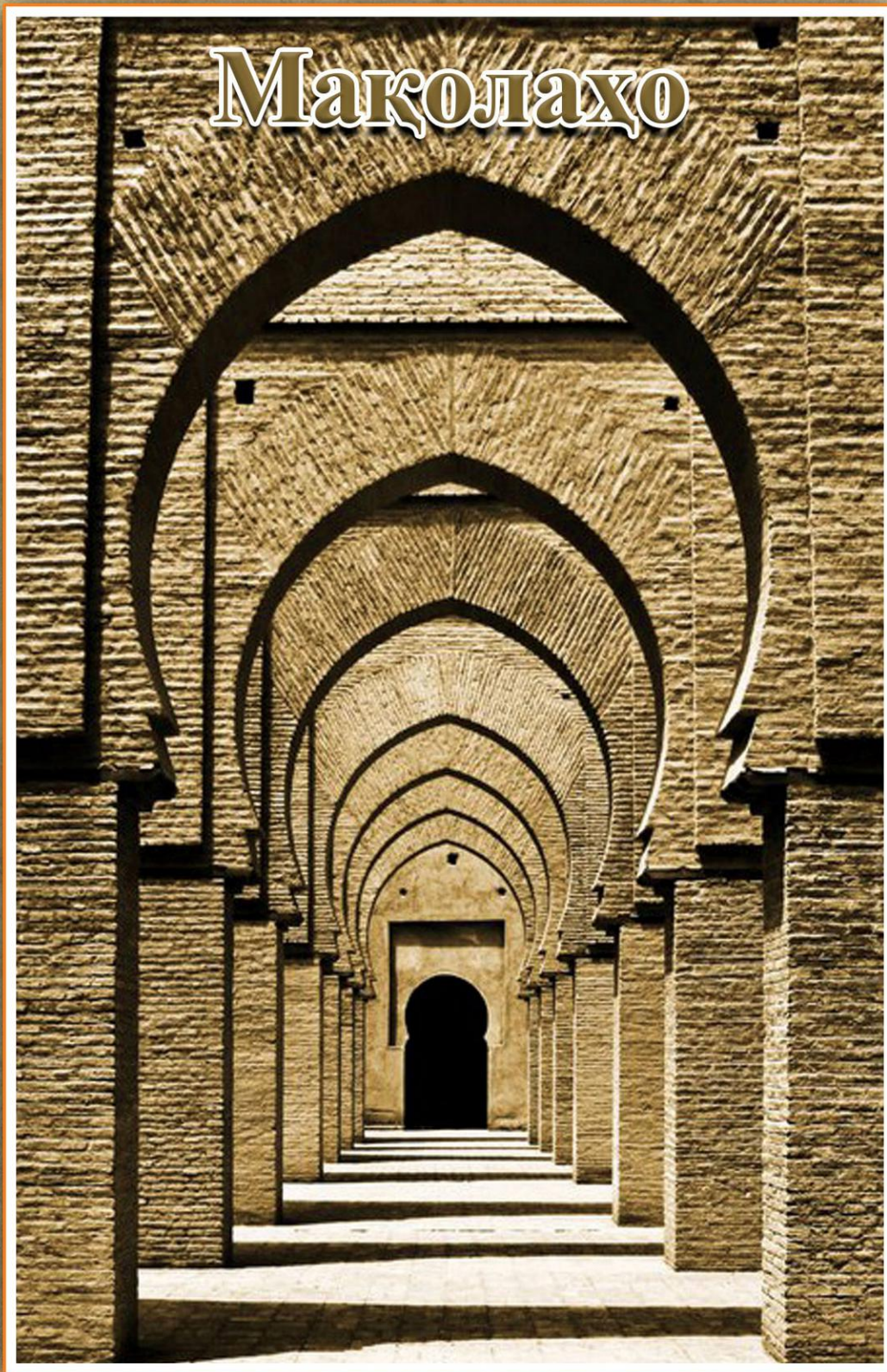

Мақолаҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мавзӯи мақола:

Низоъ бар сари ҷои дигарӣ!

Нависандаи мақола:

Беҳзод Қодирӣ Ардаконӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

Ин рӯзҳо дар сартосари кишварҳои Исломӣ ҷанги қудрат боло гирифта ва низоъ бар сари ҳукумат ба авҷи худ расидааст. Дар Арабистон, дар ҳоле ки муддати зиёде аз оғози салтанати Малик Салмон намегузарад, шохзодаҳои Саъудӣ дар таниши шадид бар сари ҷойгоҳи валиаҳдӣ ва нуфуз дар сохтори қудрат ба сар мебаранд. Муҳаммад ибни Нойиф ва Муҳаммад ибни Салмон ду шохзодаи Саъудӣ ки талоядорони ҷанги қудрат ҳастанд, ихтилофоти хонадони оли Саъуд бар сари ҳукуматро аз пушти дарҳои баста ба арсаи расонаҳо кушодаанд; Он гуна ки шаш тан аз фарзандони бузурги Малик Абдулазиз аз байъат бо ду шохзодаи мазкур худдорӣ кардаанд ва хостори барканории онҳо шудаанд. Нодида гирифтани Амир Аҳмад ибни Абдулазиз ва сейтараи Мутъиб ибни Абдуллоҳ бар горди миллӣ ва талошҳо бар барканории комили ӯ аз арсаи қудрат низ абъоди дигари ҷанги қудрат дар Арабистони Саъудиро хувайдо месозад.

Дар Лубнон, бӯҳрони сиёсӣ ки бо баҳонаи анбошта ва адами тахлияи зуболаҳо воридаи фози ҷадида шуд, бо даргириҳои неруҳои вобаста ба Ҷундул Шом ва ҷунбиши Фатҳ ва бархурди сарқубгаронаи

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ҳукумат ва низ нақшофаринӣ Саъд Ҳарирӣ ва неруҳои вобаста ба Арабистон, ба фасли чадида аз мунозиҳот бар сари қудрат табдил шудааст.

Дар Сурия, бӯҳрони сиёсӣ моҳхост ки идома дорад ва ин кишварро ба вайронае мубаддал сохтааст. Неруҳои родиколӣ дастнишондеҳӣ яҳуд низ ҳар рӯз бар фитнае дар ин ҳавза доман мезананд. Талоши бевақфаи Эрон ва Русия барои ниғаҳ доштани Асад бар сари қудрат аз як сӯ ва талоши ғарб бар сарнагун кардани ӯ аз сӯи дигар, ду самти бозии қудрат дар ин кишварро ташкил додааст.

Дар Эрон пас аз инки тавофуқ бо ғарб, Эронро ба гулистон табдил накард, изҳони умумӣ мутаваҷҷеҳӣ чанд пуружаи чадида шудааст; Ҷанги қудрат миёни хонадони Ҳошимии Рафзанҷонӣ бо неруҳои вобаста ба ҳукумат ба хусус пас аз зиндонӣ кардани фарзандӣ ӯ ки ба лояҳои мухталифи бадаи ҳукумат низ сароят кардааст, бозиҳои чадида раёиси ҷумҳари пешин барои вуруди дубора ба арсаи қудрат ва мусобиқа бар сари ифшоғарии фасодҳои сиёсӣ ва иқтисодӣ даврони вай, кашмакаши ва ҷанҷол миёни раёиси ҷумҳур ва сойири ниҳодҳои низом ва низ зери бор нарафтани раёиси ҷумҳур ба назорати истисвобӣ шурои ниғаҳбон бар интиҳобот ки ба изҳори назарҳои тунд миёни онҳо дар бораи якдигар анҷомид ва дар ниҳоят, ҳарф ва ҳадисҳои фаровон дар бораи ҷонишини раҳбарӣ бо таваҷҷуҳ ба матраҳ шудани эҳтимоли марғӣ ӯ, саҳнаҳои аз ин низоъ аст!

Дар Афғонистон, низоъи сиёсӣ ва ҷадал бар сари қудрат миёни ду қондиҳои раёсати ҷумҳурӣ баъд аз даври дувуми интиҳоботи соли гузашта ба ҳаде боло гирифт ки Афғонистонро барои муддати чандин моҳ дар як бӯҳрони сиёсии нобаҳанҷор фуру бурд. Иддаҳои вуқӯи тақаллуб густарда ва созмондиҳӣ шуда ва ҳамчунон эълони бутлони натоӣи интиҳоботи он ҳам аз сӯи як қондиҳои расмӣ раёсати ҷумҳурӣ дар Афғонистон, эътибори органҳои давлатӣ ва назоратиро аз асос зери суҷол бурд. Ин вазъият ба ҳамин минвол идома дошт то замоне ки давлати Амрико вориди амал шуд ва монанди падаре ки миёнҷии низоъи ду фарзандаш мешавад, дасте бар сари онҳо кашид ва ихтилофоташонро бо тақсими қудрат

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

дар миёнашон поён дод! Ҳар чанд ин тавофуқи таҳмиلى, бисёр шикананда ва ноподор буд ва акнун рақобати пинҳон ва ошкор бар сари қудрат дар миёни тарафайн идома дорад.

Дар Миср бӯҳрони ҳосил аз эҳтимоли эъдоми Муҳаммад Мурсӣ ва саркӯби шадиди Ихвонул Муслимин аз як сӯ ва талошҳои низомии баданаи ҳукумат барои ба даст гирифтани суккони инқилоб 25 январ дар канори қудратнамоӣ тарафдорони дохилӣ ва хориҷии Ҳуснӣ Муборак аз сӯи дигар, ба хусус бо вучуди заъфи муфрати сисӣ дар идораи умур, сахнаҳои низоӣ қудратро рақам мезаданд.

Ин кашмакашҳо ва мунозиёти ғолибан хунин ки сартосари кишварҳои Исломи балки тамоми дунёро дар бар гирифтааст, низоъ бар сари қудрат аст; Низоъ бар сари ин аст ки чи касе бар сандалии ҳукумат таъя занад ва иқтидори бештаре дар ихтиёр дошта бошад.

Тамоми ин ҳаёхӯҳо дар миёни мусалмонон, бо вучуди боварашон ба ҳаққонияти ваъдаи Расули Худо салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам дар бораи ҳокимияти халифаи бар ҳаққи Худованд ҳазрати Маҳдӣ алайҳи салом, ношӣ аз он аст ки бовари онҳо ба ин ваъдаи ҳақ, боварӣ ростин ва ҳақиқӣ нест. Онҳо ҳазрати Маҳдиرو чиддӣ намегиранд ё намехоҳанд чиддӣ бигиранд ва барои ӯ нақше дар ин муъодилоти қудрат қобил нестанд ва ҳамчунон ба тарҳҳо ва барномаҳо ва мунозиёти худ машғуланд. Онҳо зуҳури ӯро аз ӯҳдаи худ хориҷ ва бар ӯҳдаи Худованд медонанд ва дар робита бо ин масъала, худро масъул намедонанд. Дар ҳоле ки ба таъбири ҳазрати аллома Мансури Ҳошимии Хуросонӣ:

<<Пиндори мардум дар бораи зуҳури Маҳдӣ ки онро бар ӯҳдаи Худованд ва манут ба ирода ва иқдоми ибтидоии ӯ мепиндоранд, саҳиҳ нест; Зеро чунонки рӯшан шуд, зуҳури Маҳдӣ ба маънои дастрасӣ ба ӯ ва истелоӣ ӯ бар замин, аз қорҳое аст ки мавқуф ба ҳимояти кофии мардум аз ӯст ва рӯшан аст ки ҳимояти кофии онон аз ӯ, бо ирода ва иқдоми ҷабрии Худованд анҷом намешавад, балки бо ирода ва иқдоми ихтиёрии онон анҷом мешавад ва ирода

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ва иқдоми Худованд, агарчи барои эҷод ва изҳори Маҳдӣ лозим аст, тобеъӣ аз ирода ва иқдоми ибтидоии мардум аст; Чунонки фармудааст: ¹﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ﴾ <<Ҳароина Худованд чизе ки дар қавме астро тағйир намедихад то онгоҳ ки онон худ чизе ки дар онон астро тағйир диҳанд>>; Бо таваҷҷуҳ ба инки иҷбори мардум ба ҳимоят аз Маҳдӣ, ҳар чанд барои Худованд мақдур аст, бар хилофи суннат ва равияи Ёст; Чунонки фармудааст: ²﴿أَنزَلْنَاهُمْوَهَا﴾ ³﴿وَأَنْتُمْ لَهَا كَارِهُونَ﴾ <<Оё шуморо ба он илзом кунем дар ҳоле ки аз он кароҳат доред?!>> Ва фармудааст: ⁴﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ﴾ ⁵﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَآمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُم جَمِيعًا ۚ﴾ ⁶﴿وَأَقَانَتْ تَكْرَهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ <<Икроҳе дар дин нест, дурустӣ аз нодурустӣ рӯшан шудааст>>; Ҳамчунонки мардумро ба ҳимояти кофӣ аз Паёмбараш, бо онки аз Маҳдӣ ба он сазовортар буд, маҷбур накард ва фармуд: ⁷﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَآمَنَ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُم جَمِيعًا ۚ﴾ ⁸﴿وَأَقَانَتْ تَكْرَهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ <<Ва агар Парвардигорат мехост ҳамаи касоне ки дар заминанд имон меоварданд, оё пас ту мардумро икроҳ мекуни то мӯъмин бошанд?!>>.

Аммо мурод аз ҳимояти кофии мардум аз Маҳдӣ низ, талаб, иъонат ва итоъати кофии онон аз ёст; Ба ин маъно ки иддаи кофии аз мардум, толиби Маҳдӣ бошанд ва толиби ғайри ӯ набошанд; Бо таваҷҷуҳ ба инки одатан касе бидуни бархурдорӣ аз матлубияти кофӣ дар миёни мардум ба ҳукумат даст намеёбад ва агар ба он даст ёбад дар он боқӣ намонанд ва талаби ду ҳоким бо ҳам мумкин нест; Чароки ҷаҳон дар воқеъ иқлимӣ воҳид аст ва табъан ба ҳокимӣ воҳид эҳтиёҷ дорад ва ду ҳоким дар як иқлим намегунҷанд ва бо ин васф, талаби ҳар як, монев аз талаби дигарӣ хоҳад буд. Ҳамчунонки пас аз талаби кофии Маҳдӣ, иъонати кофии ӯ бар мардум воҷиб аст; Ба ин маъно ки иддаи кофӣ аз онон, муқаддамоти лозим барои дастрасӣ ба ӯ ва ҳокимияти ўро фароҳам созанд ва муқаддамоти лозим барои дастрасӣ ба

1. Раъд/ 11.

2. Худ/ 28.

3. Бақара/ 256.

4. Юнус/ 99.

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ӯ, вучуди иддаи кофӣ аз муҳофизони амин аст ки қодир ба ҳифозат аз саломатӣ ва озодии ӯ дар ҳийни дастрасии мардум ба ӯ бошанд; Чароки ҳаргоҳ ӯ ба сабаби бархурдорӣ аз чунин касоне, бар саломатӣ ва озодии худ эмин бошад, узре дар адами тамкини мардум аз дастрасӣ ба худ надорад, ҳар чанд қодир ба ташкили ҳукумат набошад ва муқаддамоти лозим барои ташкили ҳукумати ӯ, вучуди нафар, мол ва силоҳи кофӣ барои ӯст ки аз ноҳияи мардум қобили таъмин аст; Бо таваҷҷуҳ ба инки ҳукумате бидуни нафар, мол ва силоҳи кофӣ, ташкил намешавад ва агар ташкил шавад, боқӣ наместонад ва ҳукумати Маҳдӣ аз ин қобилида мустасно нест. Ҳамчунонки ҳифозат аз саломатӣ ва озодии ҳокимони дигар ва таъмини нафар, мол ва силоҳ барои онон, монев аз зуҳури Маҳдӣ аст; Чароки мучиби тақвияти рақибони ӯ мешавад ва ҳифозат аз саломатӣ ва озодии ӯ ва таъмини нафар, мол ва силоҳ барои ӯро саҳттар ва бефоида мекунад. Ҳамчуноки пас аз иёнатҳои кофии мардум ба ӯ, итоъати кофии онон аз ӯ ва тарки итоъаташон аз ғайри ӯ, лозим аст; Чароки ҳукумати ӯ, чи пеш аз ташкил ва чи пас аз он, бидуни итоъат аз ӯ имкон намеёбад ва ба ғарази худ намерасад ва итоъат аз ғайри ӯ, ба маънои адами итоъат аз ӯст; Чароки итоъат аз ду ҳоким, ба тазод меанҷомад ва мумкин нест ва таъбиан итоъат аз яке, ба маънои адами итоъат аз дигарӣ аст.

Ин дар ҳоле аст ки акнун қотибаи мусалмонон, толиби ҳокимоне чуз Маҳдӣ ҳастанд ва ононро ба чоӣ ӯ ҳифозат, иёнат ва итоъат мекунанд ва иддаи кофӣ дар миёни онон барои ҳифозат, иёнат ва итоъат аз Маҳдӣ нест ва агар иддаи кофӣ дар миёни онон барои ин кор вучуд дошта бошад, чудо аз якдигар дар атрофи замин парокандаанд ва рӯшан аст ки ҳар як аз онҳо чудо аз дигарон ва ба танҳой, қодир ба ҳифозат аз саломатӣ ва озодии Маҳдӣ нест ва аз ин рӯ, иҷтимоъи онон барои ин кор зарурӣ аст, дар ҳоле ки касе нест то ононро барои ин кор гирд оварад ва ҳамин сабаби зоҳир нашудани Маҳдӣ агарчи дар ҳадди дастрасӣ ба ӯ шудааст. Бар ин поя аст ки ман рӯзгорӣ чанд, дар атрофи замин сайр мекунам

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ва дар пайи мардумонӣ шойиста мегардам то иддаи кофии аз ононро гирд оварам ва барои ҳифозат, иъонат ва итоъат аз Маҳдӣ омода гардонам, то чун Худованд аз гирдиҳамой ва омодагии онон огоҳӣ ёбад, дастрасӣ ба Маҳдиरो барои онон муяссар гардонад ва заминаи ҳокимияти ӯ пас аз онон фароҳам намояд, то тамҳиде барои зуҳури ӯ бошад; Бо таваҷҷуҳ ба инки агар имрӯз ин кор анҷом шавад, ба таври қатъ фардо ӯ зуҳур мекунад, балки имшаб дастрасӣ ба ӯ мумкин мешавад; Чароки Худованд ба қадри соъате зулм намекунад; Чунонки фармудааст: **﴿فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ﴾** **<<Пас чун замонашон биёяд, соъате таъхир намекунанд ва пешӣ намегиранд>>.**²

Аммо мутаъассифона мусалмонон аз ин ҳақиқати такондиҳанда ғофиланд ва дар гирди ҳар касе иҷтимоъ мекунанд чуз бар гирди касе ки Худованд хостааст ва лизо ҳазрати Мансур ҳафизахуллоҳ таъоло бо нороҳатии амиқе мефармоянд:

<<То кунун ҳар чи бештар чустучӯ кардаам, камтар ёфтаам, то чойе ки дигар хаста ва сархурда шудаам; Чароки гӯйи замин аз мардони шоиста холи аст!>>³.

Воқеъ он аст ки дар ин ғафлати амиқ ва низоъи беҳуда, қурбониёни аслӣ мардуманд. Мардум ғофил аз инки бояд тамоми ҳамму ғам ва ҷону мол ва обуруй худро барои таҳаққуқи хилофати халифаи Худованд бар рӯй замин ҳазрати Маҳдӣ алайҳи салом сарф кунанд, умри худро дар ҷихати таҳаққуқ ё истехкоми ҳокимияти ғайри Маҳдӣ сарф мекунанд ва ин хоста ё нохоста душманӣ бо Худованд ва душманӣ бо халифаи ӯст; Чароки ҳамаи ин иқдомот, бархеро ки мумкин аст бар бархӣ дигар бартарӣ дошта ё надошта бошанд бар сари қудрат меоварад ё нигоҳ медорад, дар ҳоле ки ҳеч як аз онҳо Маҳдии Фотимӣ, халифаи Худованд бар рӯй замин ва халифаи Паёмбари Ё салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам нестанд ва тамоми ин низоъҳо ба тӯлонӣ шудани адами ҳокимияти ӯ бар ҷаҳон

1. Аъроф/ 34.

2. Хошимии Хуросонӣ, Бозгашт ба Ислом, с293 то 296

3. Ҳамон, с296

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

меанҷомад ки ҳосиле чуз некбат ва бадбахтӣ ва хусрон надорад, аммо мардум ба ин воқеъияти талх ҳеҷ илтифоте надоранд. Мардум дар таҳаққуқ ва истимрори ин вазъияти фалокатбор муқассиранд; Чароки ба таъбири ҳазрати аллома Ҳошими Хуросонӣ дар китоби <<Бозгашт ба Ислом>>:

<<Адами дастрасии мардум ба Маҳдӣ ва табаъоти мутараттиб бар он, ношӣ аз тақсири онон аст ва ба ҳамин сабаб, узре барои онон дар тарки вазоифе ки бо дастрасӣ ба Маҳдӣ қобили анҷом аст, шумурда намешавад; Зеро ҳар кас ба сабаби иқдом ва тасбиби худ дар изтироре воқеъ шавад, ба сабаби изтерори худ маъзур шумурда намешавад; Монанди гуруснае ки таъоми ҳалолеро бо огоҳӣ аз ниёзи худ ба он, амдан талаф карда ва сипас ба хурдани таъоми ҳароме ногузир шуда ва бо ин васф, хӯрдани таъоми ҳаром барои ӯ ҳар чанд гузире аз он надошта бошад, гуноҳ аст; Чунонки Худованд фармудааст: ¹﴿فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ﴾, <<Пас ҳар кас ногузир шавад, дар сурате ки кӯтоҳӣ кунанда ва ё зиёдаравӣ кунанда набуда бошад, гуноҳе бар ӯ нест>>; Ба ин маъно ки ҳар гоҳ ба сабаби кӯтоҳӣ ва ё зиёдаравии худ ногузир шуда бошад, гуноҳкор аст; Ё монанди сориқе ки бо ихтиёри худ дар заминӣ ғасбӣ дохил шуда ва ногузир ба иқомаи намоз дар он шуда аст, дар ҳоле ки тасарруфи ӯ дар он ҳар чанд барои намоз, ҷойиз нест ва бо ин васф, намози ӯ дар он ҳар чанд дар охири вақт ва аз рӯй истирор, ботил аст ва ин маънои сухани Худованд аст ки фармудааст: ²﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ﴾, <<Ҳароина Худованд амали ифсод кунандагонро дуруст намекунад>>! Бинобарин, касоне ки ба сабаби тақсири худ дар ҳимояти кофӣ аз Маҳдӣ, монёъ аз таҳаққуқи ҳукумати ӯ шудаанд, мучоз ба ташкили ҳукумати дигар, ҳар чанд гузире аз он надошта бошанд, нестанд ва ҳукумати дигари онон, дар сурате ки онро ташкил диҳанд, машрӯъият надорад. Ҳамчунонки аҳзи онон ба занни мутлақ, балки ахбори оҳод, ҳар чанд то пеш аз дастрасӣ

1. Бақара/ 173.

2. Юнус/ 81.

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ба Маҳдӣ гузире аз он надошта бошанд, чойиз нест ва ақойид ва аъмоли онон бар пояи он, қобили қабул шумурда намешавад; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مَنَ ۖ﴾**¹ <<Ҷуз ин нест ки Худованд танҳо аз парҳезгорон қабул мекунад>>; Балки ақойид ва аъмоли онон бар пояи занни мутлақ ва ахбори оҳод, ботил аст; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَسْخَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ﴾**² <<Он ба ин сабаб аст ки онон аз чизе пайравӣ карданд ки Худоро ба хашм оварад ва хушнудӣ ӯро нохуш доштанд, пас аъмолашонро ботил кард>>, монанди касоне ки дар бораи онон фармудааст: **﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ ۖ﴾**³ <<Онон касоне ҳастанд ки аъмолашон дар дунё ва охираат ноида гирифта шуд ва ҳеҷ пуштибоне надоранд>> Ва фармудааст: **﴿وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ نَبْءًا مَّنْثُورًا﴾**⁴ <<Ва ба аъмоле ки анҷом доданд пардохтем ва онро ба резгардӣ пароканда табдил намудем>> Ва ин лозимаи сангине аст ки илтизом ба он душвор ба назар мерасад, вале барои Худованд осон аст; Чунонки фармудааст: **﴿أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۖ﴾**⁵ <<Онон имон наёварданд, пас Худованд аъмолашонро нобуд кард ва он бар Худованд осон буд>>; Бо таваҷҷуҳ ба инки онон бо ихтиёри худ заминаи онро фароҳам сохтаанд ва изтирорашон дар фикдон ё ғайбати Маҳдӣ, ношӣ аз иқдом ва тасбиби ҳудашон аст ва бо ин васф, бутлони ақойид ва аъмолашон, бо адли Худованд ва лутфи ӯ, мунофот надорад, балки муқтазои адл ва лутфи ӯст.>>⁶

Аммо нуктаи муҳимми дигар он аст ки таваҷҷуҳ ба ин ҳақиқати азим ва маърифати гаронбаҳо ки ҳазрати Мансури Ҳошими Хуросонӣ ба вузӯҳ табиин фармуданд, илова бар таъсири коркардӣ ва маҳсули худ дар дунё ва иҷтимоъи башар, авоқиб ва осори азими

1. Моъида/ 27.

2. Муҳаммад/ 28.

3. Оли Имрон/ 22.

4. Фурқон/ 23.

5. Аҳзоб/ 19.

6. Ҳошими Хуросонӣ, Бозгашт ба Ислом, с296 то 298

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

ухравӣ дорад. Эшон дар фарози дигаре аз китоб мефармоянд:

<<Воқеъ он аст ки пазириш ва итоъат аз халифаи Худованд дар замин, мабной сихҳати ақида ва амал аст ва тардиде нест ки сихҳати ақида ва амал, барои қабули он шарт аст ва ба ҳамин сабаб, Худованд ақида ва амали иблисро ҳангоме ки аз сачда бар Одам худдорӣ кард, ботил сохт; Чароки Одам халифаи Худованд дар замин буд ва сачдаи бар ӯ ба маънои иқрор ба бартарии ӯ ва табъан пазириш ва итоъат аз ӯ буд ва иблис худро аз ӯ бартар донист; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ﴾**¹; <<Гуфт ман аз ӯ бартарам>> Ва ба ҳамин сабаб, ба пазириш ва итоъат аз ӯ сар фуруд наёварад ва дар натиҷа, Худованд ақида ва амали ӯро ботил сохт ва ӯро дар ақида <<Кофир>> ва дар амл <<Фосиқ>> донист; Чунонки фармудааст: **﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ﴾**²; <<Ва чун ба фариштагон гуфтем ки барои Одам сачда кунед пас сачда карданд магар иблис ки сар боз зад ва бузургӣ чуст ва аз кофирон буд>> Ва фармудааст: **﴿وَإِذْ﴾**³; <<Ва чун ба фариштагон гуфтем ки барои Одам сачда кунед пас сачда карданд магар иблис ки чин буд, пас аз фармони Парвардигораш фосиқ шуд>>! Бо ин васф, рӯшан аст ки ҳар кас аз пазириш ва итоъати халифаи Худованд дар замин сар боз занад, рӯйкардӣ шабеҳи рӯйкарди иблисро дар пеш гирифта ва аз ҳизби шайтон аст ва табъан монанди ӯ ақида ва амалаш нодида гирифта мешавад; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿أُولَٰئِكَ جَزَبُ الشَّيْطَانِ ۚ أَلَا إِنَّ جَزَبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ﴾**⁴; <<Онон ҳизби шайтонанд, огоҳ бошед ки ҳизби шайтон ҳамон зиёнкоронанд>>!⁵

Лизо мардум ногузир барои раҳойи аз ин хусрони дерини дунявӣ ва ухравӣ ба нидои ин мунодии содиқ гӯш фаро диҳад ва даст

1. Сод/ 76.

2. Бақара/ 34.

3. Каҳф/ 50.

4. Мучодила/ 19.

5. Ҳошими Хуросонӣ, Бозгашт ба Ислом, с298

Низоъ бар сари чои дигарӣ!

аз низоъи беҳуда бар сари ба қудрат нишондани ғайри халифаи Худованд бародранд ва заминаро барои таҳаққуқи ҳокимияти он бузургвор фароҳам намоянд ва ин чизе аст ки аз гузашта дар каломи авлиёи Худо хабар дода шуда буд ва имрӯз таҳаққуқи онро мебинем: «يُنَادِي مَنَادٌ صَادِقٌ مِنْ شِدَّةِ الْقِتَالِ: فِيمَ الْقَتْلُ وَالْقِتَالُ؟ صَاحِبُكُمْ الْمَهْدِيُّ» (Дар охируззамон) мунодии содиқе аз шиддати даргириҳо нидо хоҳад дод: Куштор ва даргирӣ бар сари чист?! Ҳукумат бар шумо барои Маҳдӣ аст>>.¹

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислому
ошно шавед.

1. Нуъмонӣ, Китобул Ғайба, с267